

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 19 Φεβρουαρίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 12

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

—Ὅριστε, ἀπὸ δῶ εἶναι, εἶπε
δείχνοντάς του μιὰ μικρὴ πόρτα κον-
τὰ στὸ μαγαζί.

Ἀνέβηκε πρώτη τὴν σαραβαλια-
σμένη σκάλα γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὸν
δρόμο.

—Καθὼς βλέπετε, ἐξήγησε βά-
ζοντας τὸ κλειδί στὴν κλειδαριά, τὸ
σπίτι δὲν ἔχει ἄλλο πάτωμα καὶ μό-
νο ἐγὼ κάθομαι σ' αὐτό. Δὲν ἔχετε
λοιπὸν φόβο μήπως συναντήσετε πο-
τὲ κανέναν καθὼς θ' ἀνεβοκατεβαί-
νετε.

Ἄνοιξε διάπλατα τὴν πόρτα καὶ
παράμερισε γιὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πε-
ράσῃ, λέγοντάς του:

—Περνάτε, παρακαλῶ;

Ὁ διάδρομος ἦταν κατασκότεινος.
Μὰ τὸ δωμάτιο φωτιζόταν ἀπὸ ἓνα
παράθυρο ἀρκετὰ μεγάλο. Στὰ ἀντι-
κρυνὰ κεραμίδια ξεχώριζαν μερικά
ἀγριοχόρταρα, καὶ πέρα, πολὺ μα-
κριά, φαινόταν ἡ γαλανὴ θάλασσα.

—Σὰς κάνει; ρώτησε ἡ γριά· κα-
θὼς βλέπετε δὲν τῆς λείπει οὔτε ὁ
ἥλιος, οὔτε ὁ καθαρός ἀέρας.

—Ὁραία κάμαρα εἶναι, εἶπε ὁ
ξένος κοιτάζοντας γύρω του. Μόνη
σας κοιμόσαστε ἐδῶ; Δὲν ἔχετε κα-
νένα δικό σας;

—Ὁ, μιὰ ἀνιψιά, ἔκανε ἡ Ὀνω-
ρίνα, μιὰ μικρὴ ὄρφανὴ πού τὴν πε-
ριμάζεψα ἀπὸ εὐσπλαχνία. Ὅλη τὴν
ἡμέρα δουλεύει ἐξῶ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ
τὸ βράδυ κοιμάται σὲ μιὰ κάμαρα
δίπλα στὴν κουζίνα. Δὲν θὰ τὴν βλέ-
πετε καθόλου.

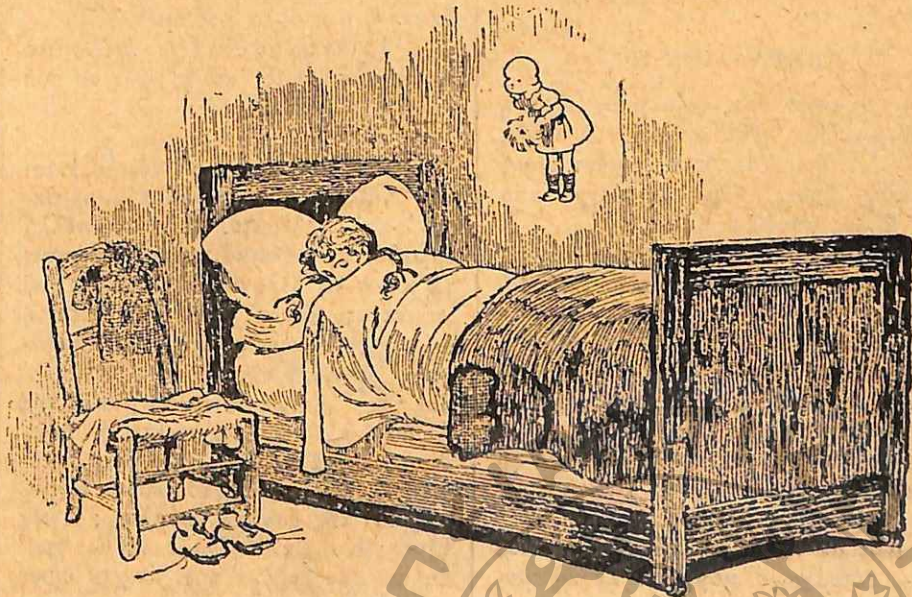
—Ἄ, ἔχετε μιὰ ἀνιψιά, ρώτησε
ὁ ἄλλος. Καὶ πόσων ἐτῶν εἶναι;

—Δώδεκα. Μὰ σὰς τὸ ξαναλέω,
δὲν θὰ σὰς ἐνοχλῇ καθόλου. Ἐλᾶτε
νὰ σὰς δείξω καὶ τὰ ἄλλα δωμάτια
τοῦ σπιτιοῦ.

Τὰ «ἄλλα δωμάτια», δὲν ἦταν παρὰ
ἡ κάμαρα πού κοιμόταν ἡ Ἀνναμπέλ-
λα, μιὰ σκοτεινὴ ἀποθήκη, ἡ κου-
ζίνα κι' ἓνα μπαλκονάκι χωμένο ἀ-
νάμεσα στὰ δύο γειτονικά κτίρια.

—Ἄ, ἔχετε καὶ μπαλκόνι, ἔκανε
ὁ ξένος μ' εὐχαρίστηση.

—Εἶναι στὴ διάθεσή σας, εἶπε

Εἶδε στὸν ὕπνο τῆς τὴν ξανθὴ κούκλα (Σελ. 102, στ. γ')

μὲ προθυμία ἡ Ὀνωρίνα. Μπορεῖτε
νὰ κάθεστε ἐδῶ τὸ βράδυ καὶ νὰ δρο-
σίσετε. Μὴ σὰς νοιάζει γιὰ ὅλα τὰ
παράθυρα πού ἔχετε ἀντικρὺ σας.
Τὸ δεξιὸ κτίριο ἐπιδιορθώνεται καὶ
εἶναι ἀκατοίκητο. Ὅσο γιὰ τὸ δεξι-
ο, ὅλοι ὅσοι κάθονται σ' αὐτὸ λείπουν
στὴν ἐξοχή. Μόνο μιὰ κυρία χήρα
εἶναι ἐδῶ πού κάθεται στὸ πρῶτο
πάτωμα, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν βγαίνει ποτὲ
στὸ μπαλκόνι.

—Τόσο τὸ καλότερο. Μὰ μὴ νο-

μίσετε κιόλας πὼς ἔχω ἀνθρωποφο-
βία, ἔκανε ὁ ξένος χαμογελώντας. Τὸ
δωμάτιο πού μοῦ δείξατε μοῦ κάνει.
Ἐνα πρᾶγμα μόνον μένει νὰ κανονί-
σουμε: τὸ νοῖκι πού θὰ σὰς πληρώ-
σω γιὰ ἓνα μῆνα πού θὰ μείνω σὲ
σὰς.

Προτοῦ ν' ἀπαντήσῃ ἡ Ὀνωρίνα
κοίταξε τὸν ὑποψήφιο νοικάρη της.
Ἦταν ἓνας ἄντρας καμμιὰ σαραντα-
ριά χρονῶν, καλοκαμωμένος, μᾶλλον
κοντός. Στὸ δεξιὸ μάγουλο εἶχε ἓνα

βαθύτατο καὶ μεγάλο σημάδι. Ἀπὸ
τὴν ξενικὴ προφορά του ἔκρινε πὼς
θὰ ἦταν κανένας μετχναστής πού
εἶχε ξαναγυρίσει στὸν τόπο του γιὰ
νὰ κοιτάξῃ τὴν ὁγεία του. Ἀφοῦ ἔ-
δγαλε ὅλα αὐτὰ τὰ συμπεράσματα, τοῦ
εἶπε μιὰ τιμὴ ἀρκετὰ ἀκριδὴ πού ὁ
ξένος τὴν δέχθηκε χωρὶς νὰ τῆς κάνῃ
κανένα παζάρι.

—Θάρθω αὐριο νὰ σὰς πληρώσω
τὸ νοῖκι προκαταβολικῶς, εἶπε.

Πρὶν νὰ κατεβῇ κάτω ἔρριξε πά-

λι μιὰ ματιά σὲ ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ σπιτιοῦ καὶ στὰ ἀντικρινὰ παράθυρα.

— Μπορεῖτε νὰ ἔρθετε νὰ ἐγκατασταθῇτε ἐδῶ ἀπὸ ἀπόψε, εἶπε ἡ Ὀνωρίνα.

Κατέβηκαν μαζί τὴ σκάλα καὶ χωρίστηκαν στὴν πόρτα. Ἡ γριά μπήκε στὸ μαγαζί ἐνθουσιασμένη γιὰ τὴν καλὴ δουλειὰ πού εἶχε πετύχει. Ὁ ξένος ἔφυγε γοργά, μὲ χωμένο τὸ καπέλλο του. Ὡς τὰ φρύδια καὶ περπατώντας σύρριζα στοὺς τοίχους.

Τράβηξε ἴσια τὸν δρόμο, ἔταν σὲ μιὰ γωνιὰ εἶδε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ πὼς δύο ἄνθρωποι τὸν εἶχαν πάρει ἀπὸ πίσω. Τότε πήδησε στὸ πρῶτο ταξὶ πὺ περνοῦσε ἀπὸ μπροστά του καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ διέθυσση πὺ τοῦ ἦρθε ἐκεῖνη τὴ στιγμή στὸ νοῦ. Μόλις εἶχε ξεκινήσει τὸ αὐτοκίνητο, ἔταν ἄκουσε πίσω του τὸν θόρυβο μιᾶς ἄλλης μηχανῆς. Δὲν γύρισε νὰ κοιτάξῃ, ἀλλὰ δάγκασε μὲ λύσσα τὶς γροθιές του. Οἱ δύο ἄλλοι τὸν παρακολουθοῦσαν τώρα καὶ ἤξερε πὼς καὶ ὡς τὸ βράδυ ἀκόμη ἂν γύριζε καὶ ἔπου καὶ ἂν πῆγαινε, ἐκεῖνοι δὲν θὰ σταματοῦσαν τὴν καταδίωξή του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

— Καλησπέρα, θεῖα μου, εἶπε ἡ Ἀνναμπέλλα μπαίνοντας σὺ σπῖτι.

— Ἀ, ἐσὺ εἶσαι, παρακοιμένη μου; Ἀπόψε ἦρθες ἀκόμη ἀργότερα ἀπὸ τίς ἄλλες φορές.

— Τὴν ἴδια ὥρα ἔρχομαι πάντα, θεῖα μου, ἀπάντησε δειλὰ τὸ κοριτσάκι.

— Σιωπὴ! Ἄς τὰ λόγια κι' ἔλα ἐδῶ κοντὰ γιὰ νὰ ἴδωμε ἂν εἶσαι ἄξια νὰ στριψώσῃς αὐτὸ τὸ κουρτινάκι.

— Καὶ βέβαια, θεῖα μου.

— Λοιπὸν ὀρίστε, πιάσε καὶ σὺ καὶ ράβε. Θὰ φάμε σὺν τελειώσουμε τὸ ράψιμο.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τῆς ἔδωσε ἓνα τετράγωνο κομμάτι λευκὴ βατίστα.

Ἡ γριά Ὀνωρίνα ἀπόψε ἦταν κάπως πὺ γλυκομίλητη ἀπὸ τίς ἄλλες βραδυές καὶ τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν λιγώτερο ἄγριο. Ἡ συμπεριφορὴ δουλειὰ πὺ εἶχε κλείσει τῆς εἶχε ἀλλάξει καὶ τὸ κέφι τῆς ἀκόμη. Ὡστόσο ἡ Ἀνναμπέλλα δὲν τόλμησε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα τῆς καὶ νὰ τῆς μιλήσῃ καθόλου. Φοβήθηκε νὰ τὴν ρωτήσῃ, ἀπὸ φόβο μήπως τὴν ἀποπάρῃ ἡ θεῖα τῆς. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἡθελάν ἄραγε τὰ κουρτινάκια καὶ βιάζονταν τόσο πολὺ νὰ τὰ τελειώσουν; Πρῶτη μίλησε ἡ θεῖα τῆς.

— Ἐέρεις τὰ νέα; τῆς εἶπε μὲ ὕ-

φος θριαμβευτικὸ. Ἀπὸ αὐριο θὰ ἔχουμε νοικάρη στὸ σπῖτι μας. Νοικίασα τὴν κάμαρά μου σ' ἓναν κύριο, ἓναν πολὺ καθὼς πρέπει κύριο, ἓναν μετάνστη, πὺ γύρισε πλούσιος ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

— Ἀλήθεια; ἔκανε ἡ ἀνιψιά τῆς μὲ περιέργεια.

— Ἀλήθεια, συνέχισε ἡ Ὀνωρίνα. Λοιπὸν αὐριο τὸ πρῶτ νὰ σηκωθῇς λίγο νωρίτερα καὶ νὰ συγυρίσῃς τὴν κάμαρά μου καλὰ. Ὁ ἄλλὰξουμε τὰ κουρτινάκια καὶ θὰ γυαλίσουμε καὶ τὰ ἐπιπλα.

— Καλὰ, ἔκανε ἡ Ἀνναμπέλλα. Δὲν κρατήθηκε ὅμως νὰ μὴν ρωτήσῃ; Καὶ σεῖς, πὺ θὰ κοιμόσαστε;

— Στὴν κάμαρα τὴν δική σου, καὶ σὺ θὰ στρώνῃς τὸ βράδυ στὴν κουζίνα.

Ἡ μικρούλα δὲν εἶπε λέξη μὲ ἡ γριά νόμισε πὼς εἶδε στὸ πρόσωπό τῆς μιὰ ἐλαφριά σκιά. Τῆς εἶπε λοιπὸν μὲ ἄγριο τρόπο.

— Μπορεῖς πολὺ ὥραϊα νὰ κοιμάσαι στὴν κουζίνα. Ἡ ἄρχοντοπούλα μὰς βλέπει, πὺ ὡς τὰ τώρα εἶχε δική τῆς κρεββατοκάμαρα.

— Μὰ δὲν εἶπα τίποτε, θεῖα μου, ἔκανε ἡ μικρούλα φοβισμένη.

— Τὸ κάτω-κάτω ἐγὼ ὀρίζω στὸ σπῖτι μου καὶ θὰ κάνῃς ἐκεῖνο πὺ θέλω ἐγὼ. Κατάλαβες;

— Μάλιστα, θεῖα μου.

Ἐξκολούθησαν νὰ ἐργάζονται σιωπηλές καὶ τὸ βράδυ πέρασε βαρετὸ καὶ ἀτέλειωτο. Ἡ Ἀνναμπέλλα ἔρραβε προσεκτικὰ, προσπαθώντας νὰ κάνῃ τίς βελονιές τῆς μικρὲς καὶ ἰσόμετρες, ὅπως τῆς εἶχε δείξει ἡ θεῖα τῆς. Ἐννοιοθε ὅμως μιὰ ἀκράτητη λύπη νὰ τῆς βαρύνῃ τὴν καρδιά τῆς. Ἀδικα ἔβαζε τὸ μυαλό τῆς νὰ θυμῇ τὰ ἀπογευματινὰ περιστατικά. Θὰ κατῴρθωνε ἄραγε ὁ κύριος Καζιμίρ νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μυστήριό τῆς ξανθῆς κούκλας; Ποιὸς ξέρε; Καὶ ἀναστέναζε καθὼς τραβοῦσε τὴν βελόνα τῆς, πνιχτὰ ὅμως γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀκούσῃ ἡ θεῖα τῆς.

Ὅταν τέλειωσαν τὰ κουρτινάκια ἡ Ὀνωρίνα εἶπε τῆς Ἀνναμπέλλας νὰ πᾶν νὰ ζεστάνῃ τὴ σούπα, μιὰ σούπα ἀπὸ λάχανο μὲ βραστές πικτάτες μέσα, πὺ τὴν ἔφαγαν σιωπηλὰ καθισμένες στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας, συμπληρώνοντας τὸ γεῦμα τους καὶ μ' ἓνα κομμάτι ξερό τυρί. Ὑστερα πῆγαν καὶ κοιμήθηκαν.

Ὅταν ἔπεσε στὸ κρεβάτι τῆς ἡ Ἀνναμπέλλα συλλογίστηκε, ὅτι αὐριο κι' αὐτὸ ἀκόμη ἔμελλε νὰ τὸ στερηθῇ, καὶ νὰ στρώνῃ νὰ κοιμάται μέσα στὴν κουζίνα, μὰ ὕστερα σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους τῆς. Δὲν

βαρύνει. Ἐνοιοθε τέτοια κούραση, κάθε βράδυ πὺ θὰ κοιμόταν ἔπου κι' ἂν ἔπεφτε. Κι' ἀλήθεια καὶ τὴν ἀκόμη, μόλις σχεδὸν ἀκούμπησε τὸ κεφάλι τῆς στὸ μαξιλάρι τὴν ἔπῃρε ὁ ὕπνος. Στ' ὄνειρό τῆς εἶδε τὴν ξανθὴ κούκλα. Τὴν εἶδε νὰ ἔρχεται κοντὰ τῆς, μὲ τὸ κόκκινό τῆς φουστάνκι, νὰ τῆς κάνῃ μιὰ βαθεῖα ὑπόκλιση καὶ μὲ τὰ δύο χεράκια τῆς νὰ βγάξῃ μόνῃ τῆς τὴν περρούκα τῆς ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς. Ἡ μικρούλα, λέει, ἔγειρε ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ, ἀλλὰ τότε ἡ κούκλα ἀπομακρύνθηκε, κάνοντάς τῆς νόημα νὰ ἔχῃ ὑπομονή.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON ALKIDHS

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΣΟΥΠΑΡΑ—ΣΟΥΠΙΤΣΑ

Μιὰ πεθερά—ἀπὸ κεῖνες τίς κακὲς πεθερές—εὑρίσκει ἀνάποδο καὶ τὸ πιδ σωστὸ πρᾶγμα πὺ ἔκανε ἡ νύφη τῆς, γι' αὐτὸ καὶ τὴν γκρίνιαζε ὀλοένα.

Ἐκεῖνη ὅμως, μὲ τὸ νὰ εἶναι καλόβολη καὶ ὑπομονητικὴ, ἀκόμη καὶ γιὰ χάρι τοῦ ἀντρός τῆς τοῦ Γιάννη, πὺ εἶχε χρυσὴ καρδιά καὶ ἦταν τὸ μοναχοπαῖδι τῆς πεθερᾶς τῆς, δὲν τῆς ἀντιμιλοῦσε ποτέ.

Ἐνα μεσημέρι πὺ θὰ ἔτρωγαν μόνες τους, γιὰ τὸ Γιάννης εἶχε πολλὴ δουλειὰ ἔξω καὶ θὰ γύριζε τὸ βράδυ στὸ σπῖτι, ἡ πεθερὰ σύμφωνη μὲ τὴ συνήθειά τῆς, ἔστρωγαν καὶ πρῶτη καὶ καλλίτερη στὸ στρωμένο τραπέζι καὶ περίμενε νὰ τῆς πᾶν ἡ νύφη τῆς τὸ φαί μπροστὰ τῆς.

Σὲ λίγο τὴν εἶδε νὰ φέρνῃ ἀπὸ τὴν κουζίνα καὶ νὰ ἀπιθώνῃ στὴν ἄκρη τοῦ τραπέζιου ἓνα βαθὺ πιάτο ξεχειλισμένο μὲ σούπα.

Νομίζοντας πὼς ἡ νύφη τῆς τὴν εἶχε κενώσει, ἔτσι ξεχωριστὰ γιὰ νὰ τὴν φάῃ ἡ ἴδια, τὴν ἄγριοκοίταξε καὶ τῆς εἶπε μὲ σφυριχτὴ φωνή:

— Δὲν μοῦ λὲς ἐσὺ κυρά, γιὰ λόγου σου τὴν ἔχεις αὐτὴ τὴ σούπα!

Ἡ νύφη τῆς, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴ σ' αὐτὸ πὺ ἀκούσε τῆς ἀπάντησε γλυκομίλητα:

— Ὅχι μητέρα, γιὰ σένα τὴν ἔφερα, καὶ ἂν θέλῃς, γιὰ νὰ μὴ σοῦ κρυώσῃ ἄρχισε νὰ τρῶς καὶ ἐγὼ πάω νὰ φέρω καὶ τὴ δική μου.

Ἡ γριά τότε, τράβηξε νευριασμένη τὸ πιάτο μπροστὰ τῆς καὶ σφίγγοντας τὰ χεῖλη τῆς μουμούρισε:

— Μπᾶ! δική μου ἦταν αὐτὴ ἡ σούπιτσα: δὲν τῶξερα!

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ἈΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Εἶν' εὐτύχημα γιὰ ἓναν τόπο, ἔταν κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐπίσημους καὶ τοὺς δυνατοὺς του— βασιλιάς, πρίγκηπα, πρωθυπουργός, δικαστὴς, δήμαρχος,—τυχαίνει νᾶναι καὶ διανοούμενος. Οἱ διανοούμενοι, οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, τῆς τέχνης, ἔχουν ἓνα μεγάλο φίλο, ἓναν ὑποστηρικτὴ, ἓναν προστάτη. Αὐτὸ συνέβαινε ὅσο εἶχα μὲ τὸν πρίγκηπα Νικόλαο, πὺ θρηνήσαμε τὸν θάνατό του τὴν περασμένη ἐβδομάδα. Τέταρτο παιδί τοῦ αἰμνηστοῦ βασιλιά Γεωργίου τοῦ Α', ξεχώριζε ἀπὸ τὰ δέξερφα του γιὰ τὴν κλίση του στὰ Γράμματα καὶ τὴν Τέχνη. Ἀν κι' ἔκανε κι' ὄλο του τὸ χρέος σὰ στρατιώτης— ὑπηρετοῦσε στὸ πυροβολικὸ κι' ἔλαβε μέρος σ' ὅλους τοὺς παλέμους—καταγινώταν πάντα στὴ ζωγραφικὴ καὶ, μὲ τὸ ψευδώνυμο Μάρκος Μαρῆς, ἔγραφε θεατρικὰ ἔργα. Καὶ φυσικὰ, ἔρχονταν σὲ μεγάλη συνάφεια μὲ καλλιτέχνες, συγγραφεῖς, ἡθοποιούς. Ἐνδιαφερόταν πολὺ γιὰ τὰ ζητήματά τους, τοὺς ὑποστήριζε, τοὺς συμβόλαζε δταν χωρίζονταν, παρακολουθοῦσε τίς ἐκθέσεις τους καὶ τίς παραστάσεις τους, διάβαζε τὰ βιβλία τους, τοὺς ἐνθάρρυνε σὲ προσπάθειες τους καὶ ἦταν μάλιστα ὁ ἐπίτιμος πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας τῶν Θεατρικῶν Συγγραφέων.

Ἐγὼ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ τὸν γνωρίσω κι' ἀπὸ κοντὰ, τὸ χρόνο πὺ πρωτοπαίχθηκε ἡ «Φωτεινὴ Σάντερη» μου. Στὴν Κέρκυρα, πὺ περνοῦσε τὸ καλοκαίρι του, εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὸ ἔργο καὶ προπάντων γιὰ τὴν Κυδὲλη, πὺ στὸ ρόλο τῆς Φωτεινῆς εἶχε σημειώσει ἓνα θρίαμβο. Κι' ἔταν γύρισε στὴν Ἀθήνα τὸ φθινόπωρο—τὸ ἔργο παιζόταν ἀκόμα στὸ θερινὸ «Πανελλήνιο» μὲ τέντα—ἦλθε ἓνα βράδυ αὐθόρμητος, ἀπρόσκλητος, νὰ τὸ ἴδῃ. Στὸ τέλος ἀνέβηκε καὶ στὰ παρασκήνια νὰ συγχαρῇ τὴν πρωταγωνίστρια. Ἐκεῖ, γιὰ πρώτη φορά, ἔσφιξε καὶ τὸ δικό μου χέρι, μὲ λίγα θερμὰ λόγια πὺ μόνον ἐκεῖνος ἤξερε νὰ λέῃ. . . Ἡ «Φωτεινὴ Σάντερη» τὸν εἶχ' ἐνθουσιάζει. Ὑστερ' ἀπὸ δύο-τρεῖς ἡμέρες ἦρθε νὰ τὴν ξαναἴδῃ. Καὶ στὴν τελευταία ἀποχαιρετιστήρια παράσταση, πὺ ἔδωσε ἡ Κυδὲλη στὸ Δημοτικὸ Θέατρο, ὁ πρίγκηψ Νικόλαος ἔφερε δῶκερ τὴ Βασιλικὴ Οἰκογένεια. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴ χαρὰ τῆς βραδυᾶς

ἐκεῖνης, πὺ τὴ χρωστῶ στὸν ὕψηλό μου θυμωτὴ. Τὸ θέατρο ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτο ἀπὸ τὴν ἀνώτερη ἀθηναϊκὴ κοινωνία πὺ ἀκολουθεῖ πάντα τὴ Βασιλικὴ Οἰκογένεια. Καθόμουν μὲ τοὺς δικούς μου σ' ἓνα θεωρεῖο ψηλά. Παρακολουθοῦσα τὴ συγκίνηση τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐκείνου κόσμου, πὺ μεγάλωνε ἀπὸ πράξη σὲ πράξη. Καὶ στὸ τέλος εἶδα, στὸ διπλάνό μου θεωρεῖο, τὸν ποιητὴ Παλαμά νὰ κλαίῃ σὺν παιδί, καὶ κάτω, στὸ κατὰμεστο βασιλικὸ θεωρεῖο, τὸν βασιλιά Γεωργίον Α' ὄρθιο, νὰ καταχειροκροτῇ. . .

Ἀπὸ τὸ χρόνο ἐκεῖνο, μὲ τὸν πρίγκηπα Νικόλαο ἦμαστέ φίλοι. Τοῦ ἔστελνα τὰ βιβλία μου μὺ ἔστελνε τὰ δικά του, ἀλλάζαμε γράμματα γιὰ φιλολογικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ζητήματα, ἔρχονταν ταχτικὰ σὲς πρεμιέρες μου, καὶ συχνὰ πῆγαινα στὸ παλάτι του, πότε γιὰτ' εἶχα κάτι νὰ τοῦ πῶ καὶ τοῦ ζητοῦσα ἀκρόαση, πότε γιὰτ' εἶχε κάτι νὰ μοῦ πῇ καὶ μὲ καλοῦσε ἐκεῖνος. Μιὰ φορὰ, στὸ γραφεῖο του, μὺ διάβασε κι' ὀλάκερο θεατρικὸ τοῦ ἔργο μ' ἐπτανησιακὴ ὑπόθεση, γιὰ νὰ τοῦ διορθώσω τὸ διάλογο, ὅπου ἔπρεπε νὰ εἶναι σὲ ἰδιωμα. Αὐτά, ἐννοεῖται, γίνονταν στὰ καλὰ χρόνια. Ἐπειτα ἦρθαν τὰ δίσεχτα. Ὁ φιλόμουσος καὶ φιλότεχνος πρίγκηπας δὲν ἦταν πιά κοντὰ μας. Ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ πὺ

τὸν ἀποχαιρέτησα, πέρασαν δεκαπέντε ὀλάκερα χρόνια ὡς νὰ τὸν ξαναἴδω. Ἦταν πάλι ἓνα βράδυ στὸ θέατρο, τὸν περασμένο Ὀκτώβρη πὺ, περαστικὸς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἦρθε στῆς Κοτοπούλη νὰ ἴδῃ τὴ «Στέλλα Βιολάντη». Σ' ἓνα διάλειμμα, στὸ καμαρίνι τῆς πρωταγωνίστριας, μιλήσαμε πολὺ καὶ θυμηθήκαμε πολλὰ. Τὴν ἄλλη μέρα—δεχόταν στὸ σπῖτι τοῦ κ. Μεταξά—πῆγα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Μὲ δέχτηκε χαρούμενος, ἔπειτα μελαγχόλησε.

— Ἐχασα, μοῦ εἶπε, δεκαπέντε χρόνια ἀπ' τὴ ζωὴ μου. Ποῦ θὰ τὰ ξαναδῶ; Εἶμαι τώρα ἐξηνταπέντε χρονῶν. . .

— Ἐσεῖς τὸ λέτε αὐτό, Ὑψηλότατε; τοῦ εἶπα. Ἐγὼ εἶμαι ἐβδομήντα, καὶ πάλι μοῦ φαίνεται πὺ ἔχω μπροστὰ μου καιρὸ γιὰ νὰ κάμω πολλὰ.

Κοῦνησε τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε:

— Γιατὶ ἐσεῖς ἐξακολουθεῖτε τὴ ζωὴ σας. . .

Σὲ δύο-τρεῖς ἡμέρες ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ. Καὶ τὸν ἐρώτησα πότε θὰ εἶχαμε τὴν εὐτυχία νὰ τὸν ξαναἴδωμε.

— Θὰ ξανάρθω γρήγορα, μοῦ ἀποκρίθηκε, γιὰ τοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου καὶ τότε θὰ μείνω περισσό-τερο.

Ξανᾶρθε—κι' ἔμεινε γιὰ πάντα.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

ΙΑ'

Ὅσο περνοῦσαν οἱ ἡμέρες κι' ὁ Πηδηχτούλης δὲν παρουσιαζόταν, αὐτὸ φαινόταν στὸν Τότο πιδ πιθανό. «Πάει, ἔλεγε, μοῦ τὸν ἐσκότωσαν!».

Κι' ἔκλαιγε τὸν ἀγαπημένο του λαγὸ σὰ νεκρό.

Ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸ, ἔπαψε πιά νὰ τὸν συλλογιέται καὶ νὰ κλαίῃ. Ἐέχασε τὸ χαμό του, ὅπως ἔχουν ἁνέναντες καὶ πολλὸ μεγαλύτερα δυστυχήματα.

Ἐτσι πέρασε ὄλο ἐκεῖνο τὸ φθινόπωρο, πέρασε κι' ὁ χειμῶνας, ξανᾶρθε ἡ ἀνοιξή, τὸ καλοκαίρι, ἔκλεισε τὸ σχολεῖο, κι' ὁ Τότος πῆγε πάλι νὰ περάσῃ τίς διακοπὲς στὴν ἐξοχή, στὸ σπῖτι τοῦ παπποῦ καὶ τῆς γιγιᾶς. Τί εὐτυχία!

Ἦταν τώρα ἓνα χοῦνο πιδ μεγάλος. Εἶχε δυναμώσει, εἶχε ψηλώσει καὶ μπορούσε νὰ περπατῇ πολὺς ὥρες χωρὶς νὰ κουράζεται. Γύριζε ἀπ' τὸ

πρωί ως το βράδυ στα δροσόλουστα λειβάδια, στους δρομάκους που είχαν δεξιά κι' αριστερά κάθε λογής αγριολούλουδα, και στα υψώματα που ήταν σκεπασμένα από χαμόδεντρα πυκνά. Μια μέρα μπήκε και στο δάσος. Ναι, στο δάσος, τον παππού, 'Ο Τοτός ολομόναχος!

Μα περιήφανος 'Ισα-Ίσα γιατί' ήταν μονάχος, περπάτησε πολλήν ώρα στους ωραίους στριφτούς δρομάκους, κάτω απ' τα πανύψηλα δέντρα. Τι όμορφα που ήταν!

Έπρεπε τώρα να γυρίση. Δεν είχε προχωρήσει και τόσο πολύ. Εύκολα θά έβρισκε το χωριό και το σπίτι του. 'Αλλά γλυκάθηκε, εξακολούθησε να προχωρή κάτω απ' τα δέντρα, κι' επιτέλους έχανθηκε.

Εχάθηκε, μα και δεν τ'έχασε άμέσως. Ήταν γενναίος ο Τοτός. Και προσπαθούσε γενναία να βοηθού το δρόμο και να γυρίση. Ήταν μάλιστα περασμένο μεσημέρι κι' είχε μια πείνα!

Αυστυχώς δεν τ'αποφάνηκε. Αντί να βγαίνει από το δάσος, χωνόταν βαθύτερα. Άρχισε να φοβάται μέσα στην πράσινη εκείνη ερημιά, και να πελπίζεται. 'Αχ, ποιός θά του έδειχνε το δρόμο;

'Αλλά νά, εκεί που δεν ήξερε τί να κάνει, ποιο δρομάκο να πάρη, αέφρα αισθάνεται πίσω του κ α π ο ι ο ν να τον χιτυά ελαφρά στο πόδι. Γυρίζει και τί να ιδή; Τον Πηδηχτούλη!

(Ακολουθεί)

ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟΜ ΣΩΙΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Τά βογγητά σταμάτησαν και μαζί μ' αυτά εξαφανίστηκαν και οι πόνοι.

Με φωνή που μόλις ακουγόταν είπε ο Τόμ:

— 'Αλήθεια μου φάνηκε πώς ήταν σηψικιά, θεία Πόλλυ, και με πονούσε σαν άλληνη σηψικιά, μα τόσο ώστε μ' έκανε να ξεχάσω ελότελα το δόντι μου.

— Τ'δόντι σου; Τι έχει το δόντι σου;

— Κουνιέται και μου πονεί φρικτά.

— Καλά καλά μην ξαναρχίζεις πάλι τα βογγητά. Ναι, κουνιέται σι' αλήθεια μα δεν θά πεθάνης απ' αυτό. Μαίρη, φέρε μου μια μεταξωτή κλωστή και ένα αναμμένο κάρβουνο από την κουζίνα.

— 'Οχι, θείσσο, σέ παρακαλώ, άρχισε να παρακαλή ο Τόμ, μή μου τ'δ βγάξης, δεν με πονεί πιά καθόλου, ούτε νοιώθω πια τίποτε. Σε παρακαλώ, θεία μου, και δεν θέλω πιά να μείνω στο σπίτι.

— Δεν θέλεις πιά να μείνης στο σπίτι; Δηλαδή ήθελες να το σκάσης από το σχολείο και να πας να ψυρέψης; 'Ε; 'Αχ, Τόμ, τί θά κάνω μαζί σου; 'Εγώ σου δείχνω τόση αγάπη κι' εσύ δεν κοιτάς τίποτε άλλο παρά πώς να λυπήσης την καρδιά της γριάς θείας σου με τις άταξιές σου όλες αυτές.

Εν τω μεταξύ τα χειρουργικά έργα λεία ήταν έτοιμα. Η θεία Πόλλυ έκανε μια θηλεία σέ μια από τις άκρες της μεταξωτής κλωστής και

την έπέρασε στο δόντι του Τόμ, ύστερα έδεσε την άλλη άκρη στο σίδερο του κρεβατιού. Πήρε έπειτα τη μασιά με τ' αναμμένο κάρβουνο και τ' έφερε ξαφνικά σχεδόν μέσ στο πρόσωπο του Τόμ. Την άλλη στιγμή τ'δόντι κουνιόταν κρεμασμένο από το σίδερο του κρεβατιού.

Όσοσσο κάθε δοκιμασία έχει και την ανταμοιβή της. Όταν ύστερα από λίγην ώρα πήγε ο Τόμ στο σχολείο, έκανε όλα τα παιδιά να τ'δν ζηλέψουν με την καρδιά τους, γιατί χάρις στο κενό που είχε τώρα στην επάνω δοντοστοιχία του μπορούσε να φτύνη το σάλιο του με έντελως καινούργιο και αξιοθαύμαστο τρόπο.

Μέσα σέ λίγες στιγμές ένα σωρό παιδιά τ'δν είχαν περικυκλώσει, θαυμάζοντας με ανοιχτό το στόμα τ'δ νέο αυτό θέαμα και ένα από τα παιδιά αυτά που είχε κόψει τ'δ δάχτυλό του και συγκέντρωνε πριν τ'δν θαυμασμό και τ'δ σέβας όλων των άλλων, βρέθηκε έξαφνα χωρίς εϋτε έναν όπαδό, γυμνός από κάθε δόξα.

Αυτό βέβαια τ'δ κακοφάνηκε εξαιρετικά και είπε με περιφρόνηση πώς δεν τ'δ έδρισκε δά και τόσο σπουδαίο πράγμα να φτύνη κανείς σαν τ'δν Τόμ Σώγερ, ένα άλλο παιδί όμως τ'δν είχε πώς κάνει σαν την άλεποδ με τ'δ σταφύλια και πήρε τ'δ βρεμμένα του κι' έφυγε σαν ξεπεσμένος ήρωας.

Όστερα από λίγο ο Τόμ συνάντησε τ'δν νεαρό παρία τ'δ χωριού, τ'δν Χώκλμπερρυ Φίνν, γιό τ'δ πρώτου μπικερ τ'δ τόπου.

Τ'δν Χώκλμπερρυ Φίνν τ'δν μισού-

σαν από την καρδιά τους και τ'δν φοβόνταν όλες οι μητέρες τ'δ χωριού γιατί ήταν τεμπέλης και μόρτης και οι τρόποι του ήσαν εϋτε φρικτότερο μπορεί να φαντασθής κανείς και γιατί, γιό τ'δν ίδιο ακριβώς λόγο, όλα τ'δ παιδιά τ'δν εθαύμαζαν και έπαιθον σαν να ήσαν σάν κι' αυτόν και επιζητούσαν την παρέα του, μέλο τ'δν τ'δν είχαν απαγορεύσει αυστηρά οι γονείς τους.

Ο Τόμ σ' αυτό ήταν έμοιος με όλα τ' άλλα παιδιά τ'δ χωριού, εϋτε ζήλευε τ'δν Χώκλμπερρυ γιό τη μοναδική του θέση, και εϋτε είχε λάβει αυστηρές διαταγές να μην παίζη μαζί του. Γι' αυτό κι' εκείνος έπαιξε μαζί του κάθε φορά που έδρισκε την περίπτωση.

Ο Χώκλμπερρυ φορούσε πάντοτε αποφόρια από μεγάλους που έπεφταν σέ κουρέλια από πάνω του. Τ'δ καπέλλο του ήταν έρείπιο και ο γύρος του κρεμόταν σαν πλατό μισοφέγγαρο. Τ'δ σακκάκι του, όταν δηλαδή φορούσε σακκάκι, τ'δν έφτανε ως τις φτέρνες. Τ'δ παντελόνι του ήταν κρεμασμένο μόνον από μια τράντα, κι' ήταν τόσο φαρδύ που χωρούσε άλλους τρεις σαν κι' αυτόν και τ'δ ξεσκισμένα άκρα τους όταν δεν τ'δν έδίπλωνε δυό και τρεις φορές, σέργονταν στή λάσπη.

Ο Χώκλμπερρυ ήταν ελεύθερος να πάη όπου ήθελε, σύμφωνα με τ'δ κέφι του. Όταν ήταν καλοκαιρία κοιμόταν στίς εζώπορτες τ'δν σπιτιών και όταν έβρεχε τρύπωνε μέσα σέ άδειανές καλύδες. Δεν ήταν υποχρεωμένος να πάη στο σχολείο, δεν είχε κανένα πάνω από τ'δ κεφάλι του, ούτε υπάκουε σέ κανένα. Μπορούσε να πάη να κολυπήσθ και να ψυρέψη όπου και όπου ήθελε και έμενε όσα τ'δν έκανε κέφι. Μπορούσε να μένη, άργά τ'δ βράδυ ως την ώρα που θά νύσταζε χωρίς να τ'δν πη ποτέ κανείς: 'Είναι ώρα γιό ύπνο'. Ήταν ο πρώτος που έγκαινιάζε την ξυπολησιό την άνοιξη και ο τελευταίος που έβαζε παπούτσια τ'δ φθινόπωρο. Ποτέ τ'δν δεν πλενόταν, ούτε άλλαζε καθαρά άσπρόρρουχα. Κι' αν πήγε και γιό τ'δ λεξιλόγιό του, αυτό ήταν άφθαστο.

Με δυό λόγια αυτό τ'δ παιδί είχε όσα κάνουν τή ζωή ωραία. Κάθε περιωρισμένο και καθώς πρέπει παιδί τ'δν χωριού αυτή την πεποίθηση είχε σχηματίσει.

Ο Τόμ χαίρετ'ησε τ'δν αξιοζήλευτο παρία:

— Γειά σου, Χώκλμπερρυ!

— Γειά σου, και σένα. Γιό ιδέας, πώς σου φαίνεται τ'δτο;

— Τι είναι αυτό;

— Ψόφιος γάτος!

— Γιό να τ'δν ιδώ, Χώκ! Καλέ αυτές είναι κοκκαλωμένες. Και πού τ'δν πέτυχες;

— Γιόν άγόρασα από ένα παιδί.

— Και τί τ'δν δώσες;

— Τ'δν δώσα ένα γαλάζιο δελτίο και μια φούσκα που την έφερα από τ'δ Σφαγεία.

— Και τ'δ δελτίο πού τ'δν βρήκες;

— Τ'δ άγόρασα από τ'δν Μπέν Ρότζερς έδω και δυό βδομάδες γιό ένα άγκίστρι.

— Και γιό πές μου, Χώκ, γιατί κάνει ο ψόφιος γάτος;

— Τι θά πη γιατί κάνει; Γιατρεύει τις μυρμηγκιές.

— Μωρ'τί μου λές;

— Εγώ ξέρω κάτι άλλο που είναι καλύτερο.

— 'Αλήθεια; Τι;

— Νά, τ'δ νερό τ'δς

ύσκας.

— Τ'δ νερό τ'δς ύ-

σκας; Δεν δίνω μια πεντάρα γιό τ'δ νερό τ'δς ύσκας.

— Μπά, σωστά τ'δ

λές; Και τ'δ δοκίμα-

σες ποτέ σου;

— 'Οχι, εγώ, ο

Μπόμπ Τάννερ τ'δ δο-

κίμασε.

— Και σένα πούς

σου τ'δπε.

— Νά, ο Μπόμπ

τ'δν είπε σ'δν Τζέφ

Θάτσερ και ο Τζέφ

τ'δπε τ'δν Τζώννυ Μπαί-

κερ κι' ο Τζώννυ

τ'δπε τ'δν Τζιμ Χώλ-

λις κι' ο Τζιμ τ'δπε

τ'δν Μπέν Ρότζερς κι'

ο Μπέν τ'δν είπε σ'ένα

μαύρο κι' ο μαύρος μου τ'δν είπε έμένα.

— Και τί μ' αυτό; Όλοι φέμματα

λένε. Εκτός από τ'δ μαύρο τ'δνλάχι-

στο, τ'δς άλλους δεν τ'δς ξέρω. Μα

δεν γνώρισα ποτέ μου μαύρο που να

μή λέη φέμματα. Κολοκύθια με τή

ρήγανη. Και γιό πές μου τώρα, Τόμ,

πώς τ'δν έκανε ο Μπόμπ Τάννερ;

— Νά, έπηγε και βούτηξε τ'δ χέρι

του σέ μια κουφάλα όπου ήταν μα-

ζεμμένο βρόχινο νερό.

— Ημέρα πήγε;

— Βέβαια.

— Και είχε τ'δ μοδτρο γυρισμένο

κατά τήν κουφάλα;

— Έμ, έτσι νομίζω τ'δνλάχιστον.

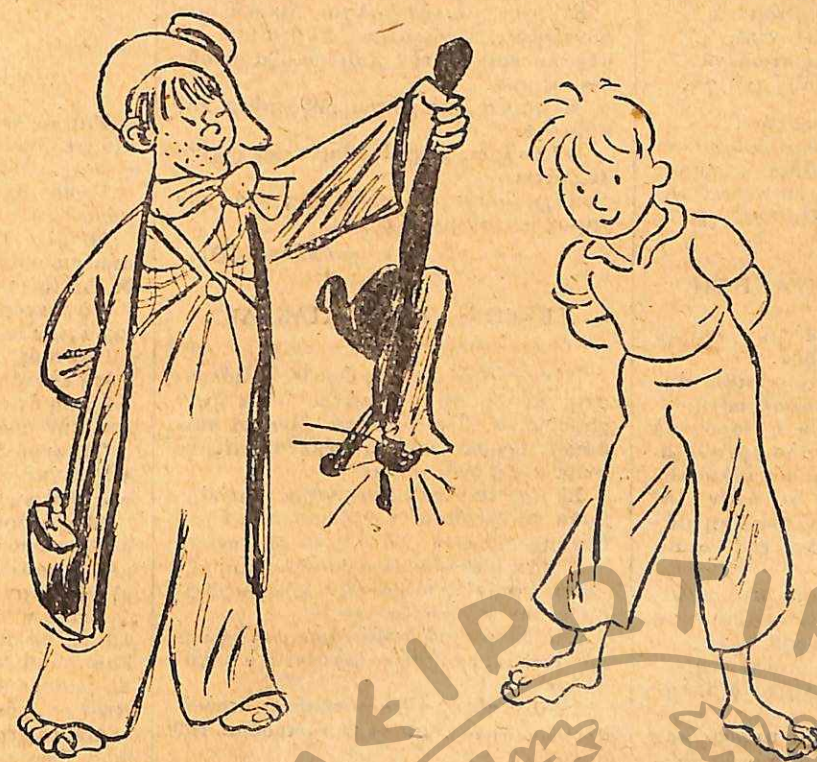
— Έλεγε τίποτε.

— Δεν φαντάζομαι να λέγε τίποτε,

ξέρω γώ;

— Χά, χά! Άκούς να θέλ'η να γιατρέψ'η τις μυρμηγκιές με νερό τ'δς ύσκας μ' έναν τόσο κουτό και άνοητο τρόπο. Δεν τ'δνκανε καθόλου καλά, άκου που σου λέω εγώ. Να λοιπόν να μάθης πώς γίνεται: Πας μονάχος σου μέσ στο δάσος όπου ξέρεις πώς είναι ένα κούτσουρο από ύσκα που έχει στήν κουφάλα του νερό και τ'δ μεσάνυχτα στή γέμιση τ'δν γυρίζεις τή ράχη σ'δν κούτσουρο κι' απλώνεις τ'δ χέρι σου πρ'ς τ'δ μέρος του και λές:

Κριθαροκαλάμποκο, κριθαροκαλάμποκο
γιό τις κότες πίτουρα,

— Τι είναι αυτό; — Ψόφιος γάτος!
(Σελ. 105, στ. γ')

ύσκονερο, ύσκονερο πάρε μου τις
[μυρμηγκιές.

Κι' ύστερα κάνε γρήγορα έφτά βήματα δίχως να σηκώσης τ'δ μάτια σου κι' ύστερα φέρε τρεις βόλτες γύρω απ' τήν κουφάλα κι' ύστερα τράβα στίς δίχως να μιλήσης κανενός. Γιότι αν μιλήσης χαλόν τ'δ μάγια.

— 'Α μάλιστα, έτσι τ'δ καταλαβαίνω κι' εγώ πώς μπορεί να πιτύχ'η. Μα δεν τ'δνκανε έτσι ο Μπόμπ Τάννερ.

— Άμ' αν τ'δν είχε κάνει δεν θά ήταν γεμάτος μυρμηγκιές. Εγώ που με βλέπεις, εγιάτρεψα χιλιάδες μυρμηγκιές με τ'δ σκόνερο γιότι μ' άρέσει να τσακώω βατράχους και γεμίζουν τ'δ χέρια μου. Καμμιό φορά τις γιατρεύω και με τ'δ φασούλι.

— 'Α ναι, και τ'δ φασούλι καλό είναι. Κι' εγώ τ'δ έχω δοκιμάσει.

— 'Αλήθεια; Και πώς τ'δ κάνεις;

— Νά, παίρνω τ'δ φασούλι, τ'δ κέσω σ'δν δυό, ύστερα ξύνω τή μυρμηγκιά όπου να ματώσ'η, αφήνω να στάξ'η λίγο αίμα επάνω σ'δν κομμάτι απ' τ'δ φασούλι κι' ύστερα θάβω τ'δ φασούλι σ' ένα σταυροδρόμι τ'δ μεσάνυχτα στή γέμιση τ'δν φεγγαριού. Τ'δ άλλο κομμάτι πάλι τ'δ καίω. Τ'δ κομμάτι, καταλαβαίνεις, που έχει τ'δ αίμα όλο τραβάει-τραβάει ζητώντας να φέρ'η κοντά τ'δ τ'δ άλλο κομμάτι και μαζί μ' αυτό τραβάει και τ'δ αίμα τις μυρμηγκιές και σέ λίγο ξεγλύτω-

— Ναι, έτσι σωστά, Χώκ, έτσι τ'δ κάνω κι' εγώ που μου τ'δν είπε ο Τζέφ Χάρπερ κι' αυτός, ξέρεις, έχει π'άει ως τ'δ Κρόνβιλ, κι' έχει γυρίσει όλα τ'δ μέρη. Μά, γιό πές μου, πώς τις γιατρεύεις με τ'δς ψόφιος γάτους;

— 'Α, δεν είναι δύσκολο. Παίρνεις τ'δν γάτο και π'ας σ'δν μεσάνυχτα σ'δν τάφο κανενός κακούργου. Και τήν ώρα που θά χτυπούν μεσάνυχτα θά έρθ'η ένας διάβολος να πάρ'η τ'δν πεθαμμένο. Καμμιό φορά έρχονται και δυό και τρεις αλλά δεν μπορείς να τ'δς δ'ης μόνο άκούς σαν να φυσά'η άνεμος ή άκούς και τις κουθέντες.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΓΑΛΗΝΗ

Αυτή τή Νύχτα απόψε τή γαλήνη τή βλέπω έδω κοντά μου σ'δν μια φίλη. Να μου φιλή τ'δ μάτια και τ'δ χείλη. Με πόση άβρογία και καλοσύνη!

Κι' εγώ ένα χελιδόνι πληγωμένο. Μονάχο και χαμένο μέσ' σ'δν βράδυ. Σάν βάλασ'η τ'δ νοιώθω αυτό τ'δ χάδι. 'Από ένα χέρι εϋσπλαχνικό σταλμένο...

Όλα θαμνά... σ'δν βύθη ενός όνειρου. Τ'δ όδινα γαλάζια ούρανοπλάτια. Παιδί που φτιάχνει χάρτινα παλάτια. Γελά ή ψυχ'η μου σ'δν χαρά τ'δ 'Απειρου.

Και λέω, νάτανε νά'η χίλια χέρια. Όλους τ'δς πονεμένους να χαϊδέψω. Γλυκό πιότ'η Εύτυχία να κλέψω. Να τ'δς τή δώσω να τ'δν πιούν άκέρια!..

ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΚΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Μ' ΑΡΕΣΟΥΝ

Μ' αρέσουνε τὰ μακρινὰ ταξίδια,
Τῆς θάλασσας ὁ πάλαιος ἀφρός
Τὸ χάδεμα τοῦ μάτι πού φυσάει
Καὶ τρέχει κι' ὅλο παίξει ἀλαφρό.

Μ' αρέσουνε τὰ ρόδα τάνθισμένα
Καὶ τὸ νερὸ πού τρέχει στὴν πηγὴ,
Μ' αρέσουνε τὰ στάχια μεστωμένα
Σὰν γέρνουν τὸ κεφάλι τους στὴ γῆ.

Μ' αρέσει καὶ ἡ ὁμορφὴ σελήνῃ
Σὰν τις χλωμὴ ἀκτίδ' ἐπὶ σκορπᾷ,
Μ' αρέσει καὶ ἀκούω κἀποιοὺς ἤχους
Ποὺ κάνουν τὴν καρδιά μου νὰ σκιοτᾷ.

Δευκὴ Καμέλια [B]

ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Ξεκινήσαμε ἀπ' τὸ νησί μου στὶς 6
μὲ τὴν ἀνοιχτόκαρδὴ παρέα.

Ἡ βραδυὰ ἂν καὶ γενναϊτικὴ, ἀρκετὰ
εὐχάριστη καὶ φεγγαρόλουστη.

Πάνω στὴ γέφυρα ὅλη ἡ παρέα μὲ
ἐπὶ κεφαλῆς τὸ δευτερο πλοίαρχο ἀπο-
θανιάζουμε τὰ ὁμορφα ἀκρογιάλια τοῦ
νησιού μας πού ἕνα-ἕνα χανόταν ἀπ'
τὰ μάτια μας, καὶ τὴ γαληνεμένη θά-
λασσα πού δὲν εἶχε ἐπάνω της καμιά
ζαρωματιά.

Ὅταν πιά ξανοιχτήκαμε στὸ πέλα-
γος, κατεβήκαμε κατὰ μὴν ἄρχισαν νὰ
κουβεντιάσουμε γιὰ διάφορα.

Πὸ πολὺ ὅμως γιὰ τὴ Διάπλαση.

Ἔτυχε νὰ βοήθουμε ἀρκετὰ Διαπλα-
σόπουλα.

Ξαφνικὰ παρουσιάζεται μπρὸς μας
ἕνας φτωχὸς καὶ μὰς φέρνει νὰ γρά-
ψουμε σ' ἕνα λαχέτο γιὰ τὸν Ἅγιο
Νικόλα, πού κρατοῦσε.

Ἦταν ἔργα ἐνὸς φυλακισμένου.

— Ὁχ, λέγω. Ἐγὼ δὲν κέρδινα ποτέ
μου τίποτα στὴν ξηρὰ καὶ δὲν μ' αρέ-
σουν τὰ λαχέτα. Ἀς δοκιμάσω ὡστόσο
τὴν τύχη μου κοὶ στὴ θάλασσα, ἀφοῦ
πιόλας πρόκειται γιὰ τὸν Ἅγιο Νικόλα,
τὸν προστάτη τῶν θαλασσινῶν.

Μοῦ γεννήθηκε μιά λαχτάρα νὰ τὸν
κέρδισα ἐγὼ, καὶ γυρίζοντας στὴν ξα-
δέλφῃ μου εἶπα:

— Γράψε με κι' ἐμένα σ' ἕναν ἀ-
ριθμό.

Δὲν εἶχε περάσει μισὴ ὥρα κι' ἐνῶ
συζητούσαμε ἀν' ὑπάρχουν τυχεροὶ καὶ
ἀτυχοὶ, βλέπω νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν πα-
ρέα μας ἕνα μικρὸ καὶ νὰ ρωτᾷ πού
εἶναι ἡ δεσποινὶς... πού κέρδισε τὸν
Ἅγιο Νικόλα.

Τρέξαμε ὅλοι μαζί ἀμέσως στὸ κατά-
στρωμα.

Ἐγὼ πηδώντας ἀπ' τὴ χαρὰ μου τὸν
ἀρπάξα μὲ συγκίνηση βαθεῖα στὰ χέ-
ρια μου.

Μὲ συγχάρησαν τότε ὅλοι· ἐπειδὴ
ἤμουν ἡ πιὸ τυχερὴ ἀπ' ὅλους τοὺς ἐ-
πιβάτες.

Κι' ὁ φτωχὸς, πού τοῦ ἔδωσα ἕνα μι-
κρὸ φιλοδώρημα, μοῦ εἶπε μὲ τρεμου-
λιαστὰ χεῖλη δυὸ λόγια, πού θὰ μοῦ
μείνουν γιὰ πάντα ἀξέχαστα.

— Σοῦ εὐχομαι ὁ ἅγιος Νικόλας νά-
ναι βοήθειά σου πάντα, καὶ νὰ κερδί-
ξῃς σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ.

Κι' ἔτσι, μὲ τὸν Ἅγιο Νικόλα μου
συνηγορία, πῆγα στὴν Ἀθήνα καὶ μὲ
μεγάλον καμάρι τὸν παρουσίαξα στοὺς
δικούς μου.

Ἡ παρέα μας μὲ χειροκροτοῦσε καὶ
μούλεγε.

— Ἄν ἔχεις τύχη διάβαινε καὶ ριζικὸ
περπάτη.

Θάχῃ ἀραγε καὶ συνέχεια; Θὰ μοῦ
χαμογελά πάντα ἡ τύχη;

Γκλόρια [B]

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΚΑΔΕΣ

Ἦταν μιά ἀπ' τίς ὥρες ἡλιόλου-
στες μέρες τοῦ χειμῶνα. Ὅλα ἦταν
χαρούμενα, ὅλα γελαστά. Μερικὰ παι-
δάκια, ζωορὰ καὶ χαρούμενα παίζανε
στὴν αὐλὴ ἐνὸς σπιτιοῦ.

Σὲ μιά ταράτσα ἕνας γέρος ἀπελάμ-
βανε τὴ ζεστασιά τοῦ ἡλίου, πού ἔδινε
δύναμι καὶ ζωὴ στὸ γέροντὸ πού σῶμα.
Σ' ἕνα μπαλκόνι ἕνα παιδάκι διάβαζε
κάποιο βιβλίο, πέρα-πέρα κάποιος διά-
βαζε τὴν ἐφημερίδα του.

Στὸ δρόμο μιά παρέα ἀπὸ μικρὰ ζωη-
ρὰ παιδάκια τρέχανε καὶ φωνάζανε χα-
ρούμενα.

Ἦταν τόσο εὐχάριστη μὲν πού ἐ-
λευθερώθηκαν ἀπ' τὴν κλειστούρα τοῦ
σπιτιοῦ.

Σ' ἕνα παράθυρο μιά γάτα, ξαπλω-
μένη τεμπέλικα, μὲ τὰ μάτια μισόκλει-
στα ρουθινοῦνε εὐχάριστη μὲν, ἀπολαμ-
βάνοντας τὴ θάλασσά τοῦ ἡλίου.

Μιά νοικοκυρὰ, ἀπλωνε σὲ μιά τα-
ράτσα τὰ ρούχα της.

Ὅλα φαινότανσαν ὅτι θέλανε νὰ
ἐπωφεληθοῦν ἀπ' τὴν προσωρινὴ δυ-
στυχῶς, καλοκαιριά, νὰ χαροῦν αὐτὴ
τὴν ὥρα μέρᾳ.

Πῶς ἔμοιαζε ἀλήθεια ἡ μέρα αὐτὴ
μὲ τὴν εὐτυχία! Ὅπως ἡ εὐτυχία ἔτσι
κι' αὐτὴ ἦταν κατὰ τὸ ἔξαιρετικὸ καὶ
προσωρινό. Ἐρχεται γιὰ λίγο κι' ὕστε-
ρα ξαφνικὰ φεύγει.

Ὅλη θελήσανε νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπ'
τὴν χειμωνιάτικὴ αὐτὴ λιακάδα. Ὅλοι
φαινότανσαν χαρούμενοι κι' εὐτυχι-
σμένοι χωρὶς νὰ τοὺς νοιάξῃ ἂν τὴν
ἀλλή μέρᾳ θὰ ἔχῃ καλὸ ἢ ἄσχημο και-
ρὸ. Αὐτὸ ἐξ ἄλλου εἶναι φυσικό. Τὸ
χειμῶνα τὸν περισσότερο καιρὸ ὁ και-
ρὸς εἶναι ἄσχημος.

Πολλοὶ ὅμως δὲν χαίρονται τὴν εὐτυ-
χία γιατί σκέπτονται ὅτι ὕστερα ἀπὸ
λίγο δὲν θάνα εὐτυχισμένοι. Αὐτοὶ
πιὰ οἱ ἀνθρώποι νομίζε καλεῖται δὲν
θέλουν νάνα εὐτυχισμένοι. Ἐνῶ ἔρχεται

καὶ σ' αὐτοὺς ἡ εὐτυχία, αὐτοὶ τὴν
διώχνουν.

Εἶν' ἀλήθεια ὅτι παντοτεινὴ εὐτυχία
δὲν ὑπάρχει. Ὑπάρχει ὅμως προσωρι-
νὴ, κι' ἂς ἐπωφελοῦμεθα κι' ἀπ' τὴν
προσωρινή, αὐτὴ πού μᾶς ἔρχεται

Δοξασιμένο Ἀκρωτήρι [B]

ΓΙΑ ΤΑ ΞΕΝΑ

Γιὰ τὰ ξένα! γιὰ τὰ μαῦρα ξένα ξε-
κίνησε σήμερα ὁ γυὸς τῆς κυρὰ-Γιῶρ-
γαίννας.

Πόσα δάκρυα δὲν ἔχυσε ἡ δύστυχῃ
μάνη!

Μ' ὅλα τὰ γεράματά της κατέβηκε
σήμερα μαζί μὲ τὸ μονάκριβό της παι-
δι ὡς τὸ μῶλο.

Τὸ βαλόνι σήκωσε σὲ λίγο τὴν ἄγ-
κυρὰ του καὶ ξεκινᾷ, ξεκινᾷ γιὰ τόπους
μακρινούς, πόσα μάτια δὲν τὸ κοιτοῦν
αὐτὴ τὴν στιγμή μὲ εὐχάριστην γιατί
θὰ πάη ἕνα μήνυμα στοὺς ξενητεμένους
ἀπ' τὴν πατρίδα.

Ἡ κυρὰ-Γιῶργαίννα τὸ κοιτάζει ὡς
τὴ στιγμή πού στρίβει ἀπ' τ' ἄλλο μέ-
ρος τοῦ νησιοῦ καὶ χάνεται.

Ἀργὰ-ἀργὰ παίρνει τώρα τὸν ἀνη-
φορικὸ δρόμο πού φέρνει πρὸς τ' ἄλλο
μέρος τοῦ νησιοῦ, πρὸς τὸ μέρος πού
εἶναι τὸ σπιτάκι της.

Θέλει ν' ἀγναντέψῃ κι' ἀπὸ κεῖ ψη-
λὰ τὴ θάλασσα, ν' ἀντικρύσῃ τὸ πέ-
λαγος καὶ νὰ δῇ γιὰ τελευταία φορὰ
τὸ βαλόνι πού τῆς πῆρε τὸ πιὸ ἀγα-
πημένο πρόσωπο πού εἶχε.

Μὲ τὸ χέρι μπρὸς στὸ μέτωπο κοιτᾷ
τόση ὥρα τώρα τὸ μέρος πού ἐξαφα-
νίσθηκε καὶ τὸ πιὸ μικρὸ σημάδι τοῦ
καπνοῦ ἀπ' τὸ βαλόνι.

Ὁ γυὸς της, τὸ μόνο πρᾶγμα πού
ἀγάπησε στὸν κόσμ, ὁ ἡ γορηδία μετὰ
ἀπ' τὸν θάνατο τοῦ ἀνδρα της, ἡ τε-
λευταία παρηγοριά καὶ τὸ τελευταῖο
στήριγμα τῆς ζωῆς της ἔφυγε τώρα μα-
κριὰ γιὰ νὰ πᾶ νὰ ζήσει στὰ ξένα.

Στὸ ξένα, ποτε ἴσως θὰ γυρίσῃ, θὰ
προφθάσῃ νὰ τὸν ξαναδῇ; κι' ἡ γορη-
δία ρίχνοντας τὴν τελευταία της ματιὰ
πρὸς τὴ θάλασσα μπαίνει στὸ σπιτάκι
της γιὰ ν' ἀφήσῃ τὸν πόνο της νὰ ξε-
σπάσῃ πιο ἐλεύθερα...

Ταυρομάχος [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ δύο μικρῶν φίλων:

— Ὁ μπαμπὰς μου στὸν πόλεμο πού
εἶχε πάει ἔχανε σὲ κάθε μάχη ἀπὸ ἕ-
να πόδι κι' ἀπὸ ἕνα χέρι.

— Καὶ σὲ πόσες μάχες ἔλαβε μέρος;

— Σὲ καμμιά σαφανατιά. Δὲν καλο-
θυμάμαι.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 15 Φεβρουαρίου

ΤΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ Ζ' Ραδιοφώνι-
κοῦ Διαγωνισμοῦ, πού δημοσιεύθηκαν στὸ
προπερασμένο φυλλάδιο, μεταδόθηκαν κι'
ἀπὸ τὸ Σταθμὸ τοῦ Μπαρι τὴν ἴδια ἡμέρα,
δηλαστὴ τὸ προπερασμένο Σάββατο. Ὅσοι
ἔχετε Ράδιο στὸ σπίτι θὰ τὰκούσατε πρὶν
λάβετε τὸ φυλλάδιο. Καὶ θὰ συγχάρηκατε
βέβαια τὴν *Ἰσιδα* γιὰ τὴν ὥραία τῆς ἀ-
πάντησιν καὶ τὸ *Α' Βραβεῖο*.

Πολὺ μ' ἐδόθησε, *Ὁρεοβία*, τὸ δυστύ-
χημά σου. Ὁ καίμενος ὁ μπαμπὰς πόσο
θὰ βροναῖσθηκε μὲ τὴ φθερῇ αὐτῇ ἀρρώ-
στεια! Ἡ Ἐπιστήμη, δυστυχῶς, δὲν βρῆ-
κε ὡς τώρα οὔτε τὸ μικρόβιο τῆς οὔτε τὴ
θεραπεία της. Ἀπ' ὅλες τίς ἀρρώστειες
πού μοστιῶν τὴν ἀνθρωπότητα, ὁ καρκί-
νος κι' ἡ φθίσις ἀντέχουν ἀκόμα ἀθερά-
πυτες. Ἰσχυροῦ, παιδί μου. Πῆγαν καλὰ
οἱ διαγωνισμοί!

Ἐχάριστῶ πολὺ, παλιὰ μου *Σφίγξ*,
γιὰ τὴν ἄρτια γράμμα πού σ' ἔκαμε νὰ μοῦ
γράψῃς ἡ 60ετηρίδα μου. Ἀλλὰ γιατί νὰ
σὲ λέω ἀπὸ τώρα «παλιὰ μου»; Μοῦ φαί-
νεται πὺς μποροῦσε ἀκόμα νὰ παίρνης
μέρος στὴν κίνησιν καὶ νὰ μοῦ στέλνης κά-
που-κάπου καὶ κανένα κομμάτι γιὰ τὴ
Σελίδα. Μὴν κοιτᾷς τὴν ἀδελφικὴ σου
φίλη *Γριτσο*—αὐτὴν πού χρωστᾷς σ' ἐμένα:
τώρα ἔχει ἄλλα καθήκοντα καὶ γι' αὐτὸ
ἔπαψε νὰ μοῦ γράφῃ. Ὁ κ. Ε. σὲ θυμᾷ-
ται πολὺ καλὰ ἀπὸ τὴν ἐπισκέψῃ πού τοῦ
ἔκαμες καὶ σὲ χαίρεται.

Ὁρατο τὸ γράμμα πού μοῦ ἔγραψες,
Δοῦξ Ὀπλιγκαντὸ, μὲ τὴ συμπλήρωσιν
ἐνὸς χρόνου ἀπόστολ' ἐγίνες συνδρομητής.
Ἐχάριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια κι'
ἐλπίζω νὰ μείνῃ γιὰ πάντα στὴν καρδιά
σου ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀγάπη πού αἰδοῦνε-
σαι γιὰ μένα. Οἱ παραγγελίες σου ἔγιναν.
Σοῦ εἶπα στὸ προηγούμενο γιατί δὲν ἐδη-
μοσίευσαν τὴ γερμανικὴ Μ. Ἀγγελία σου.
Ἀλλὰ καὶ στίς ἄλλες, καθὼς θὰ εἶδες, ἔ-
καμα μερικὲς μικρὲς ἀλλαγές. Καὶ κατα-
λαβαίνεις γιὰ ποῖο λόγο...

Σὲ συγχάρω, *Γαρύφαλλο*, πού ἔγραψες
«θαυμάσια» στοὺς διαγωνισμοὺς κι' ἀποξη-
μώθηκες γιὰ τὸν κόπο τῆς μελέτης. Οἱ
καιροὶ διορθώθηκαν κάπως καὶ μποροῦμε
πιά νὰ ἐλπίζουμε πὺς τὰ χιόνια τῆς πε-
ρασμένης ἐβδομάδας ἦταν τὰ τελευταία.
Καθόλου δὲν μ' ἐσχέλας ὅταν μοῦ γράψῃς
συχνὰ ἀπεναντίας μὲ καλὴν μιά μεγάλη
εὐχαρίστησιν. Ἐστὶν 6 τετράδια...

Μύρτα Φλώρη, πραγματικῶς ἄρρηστα
νὰ ἐκτελέσω τίς παραγγελίες τοῦ πρώτου
σου γράμματος, ἂν καὶ τὸ ἔλαβα ἐγκαί-
ρως—ὅπως κατάλαβες κι' ἀπὸ τὴν δημο-
σίευσιν τοῦ κομματοῦ—καὶ τοῦτο γιατί
εἶχα πάρα πολλές παραγγελίες ἐκεῖνον τὸ
μῆνα. Σ' εὐχαριστῶ λοιπόν, ἂν καὶ κά-
πως ἀργά, γιὰ τὸ διπλὸ ἐσπῆμα. Οἱ
νέες μου φίλες θὰ ἔλαβαν πιά τὰ φυλλά-
δια κι' ἐλπίζω νὰ εἶναι εὐχαριστημένες
καὶ νὰ μοῦ γράψουν κι' οἱ ἴδιες. Εἶδα πό-
σο ἀπολαμβάνεις τοὺς ἀρχαίους συγγρα-
φεῖς πού διδάσκουσι φέτος στὸ σχολεῖο.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι «χιλιάδες αἰώνων» πού
ἤμασαν μόνο «χιλιάδες αἰῶνες». Αἰῶνες,
ἀπὸ τὸν χρυσὸ αἰῶνα, ἔχουν περάσει μό-
λις εἰκοσιτέσσερις. Δὲν εἶν' ἔτσι;
Ὁ *Στέφανος τῆς Δόξης* μοῦ γράφει ὅτι
πραγματικῶς τὸ κομμάτι τὸ ἐκεῖνο εἶναι
«δυσχερὴς ἀπὸ τὸ γαλλικὸ τοῦ Ἀνατόλ
Φράνς», ἀλλὰ ἐξέχασε νὰ τὸ σημειώσῃ στὸ
χειρόγραφο του. Δὲν εἶναι δυσχερὴς μέ-
νος, λέει, ἐναντίον τοῦ Μ. Παναγοπού-

λου, γιατί ἦταν χρέος του, ἀφοῦ ἤξερα τὸ
πρωτότυπο κι' εἶδε δημοσιευμένη μιά δια-
σκευὴ χωρὶς μυσία, νὰ τὸ καταγγείλῃ.
Ἀλλὰ εὐχαριστῶ καὶ μένα πού δὲν τον
θεώρησα ἱκανὸ νὰ σταίλῃ ἕξο ἔργο γιὰ
δικό του, καὶ μάντεψα τὸ λάθος πού εἶχε
γίνει.

Πολὺ ἐκνέγνωστο τὸ γράμμα *Ποικί-
πια Οὐγγέτ*, καὶ μὴν ἀνησυχῇς. Ἀφοῦ
οἱ βιβλιοὶ σου στάλλα μαθήματα εἶναι τόσο
καλοὶ, δὲν πειράζει πού δὲν τὰ καταφέρ-
νεις τόσο σὰν τουρκικά—φτάνει πού καὶ
σ' αὐτὰ εἶσαι προδιδάσκων. Ἡ ἐξιδέλφῃ
σου μπορεῖ νὰ μῆν' καὶ στὴν κίνησιν.

Χαίρω, *Δευκὴ Καμέλια*, γιὰ τὴν ἀπό-
φασιν πού πήρες, νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.
Γιὰ τὸ ποίημα πού μὲ ρωτᾷς δὲν μπορῶ
τώρα νὰ θυμηθῶ. Τὸ ἄλλο, πού δημοσιεύ-
θηκε μὲ [Γ], μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ περισσότε-
ρο· ἀλλὰ γιὰ νὰ φθάσῃ κανένας σὰ με-
γάλα, πρέπει νὰρτίσῃ ἀπὸ τὰ μικρά. Πῶς
κι' εἶς ὅλο γράφεις κι' ὅλο σκέτεις; Θὰ
πῇ πὺς δὲν μένεις εὐχαριστημένη καὶ προ-
σπαθεῖς πάντα νὰ κάμῃς κατὰ ἀντίθετον.

Γαλιονμάτα, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ
πρῶτο σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γρά-
ψῃς συχνά. Ὁραία πέραςες τίς γιορτές,
ἀφοῦ σοῦ ἔπεσε καὶ τὸ «φλουράκι», κι'
εὐχομαι τοῦ χρόνου ἀκόμα ὁρατότερα. Γιὰ
τὰ καλὰ λόγια εὐχαριστῶ.

Ροδοβαμμένη Ἀγούλα, αὐτὸ, καθὼς
θὰ εἶδες, σὸ ἐνέκριναν. Χαίρω πού σοῦ ἀ-
ρέσουν τὰ φετεινὰ μου μυθιστορήματα—
μὰ καὶ σὲ ποῖον δὲν ἀρέσουν; Σοῦ ἔπει-
λα καὶ λυσόχαρτο, ἔχεις καιρὸ γιὰ νὰ μοῦ
στείλῃς τίς λήεις. Γιατί καὶ μετὰ τὴν
προθεσμίαν πού γράφει κάθε φυλλάδιο, εἶ-
ναι δεκτὲς ἐπ' ὅσον δὲν ἔχουν δημοσιευθῇ.

Νανά Νάσια, μπορεῖς νὰ μοῦ στεί-
ῃς τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ τῆς ἀδελφῆς σου,
γιατί δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα ἂν δὲν
τὸ διαβάσω. Προπάντων πρέπει νὰ ἴδῃ ἂν
κάνῃ πραγματικῶς γιὰ παιδιὰ, κι' ἂν εἶ-
ναι γραμμένο στὴ γλώσσᾳ πού μεταχειρί-
ζομαι. Μιά δυσκολία εἶναι κι' ἡ εἰκονο-
γράφῃς, γιατί μυθιστορήματα χωρὶς εἰ-
κόνες δὲν δημοσιεύω. Ἀλλ' ἂν εἶναι πολ-
λὸ καλὸ—κι' ὅχι βέβαια ἀπλῶς «καλοῦ-
τόκιο»—θὰ μπορῶ νὰ νανθῶ σὲ κανένα
ζωγράφο νὰ κάμῃ ὅσες εἰκόνες χρειάζουν-
ται. Τὰ τετράδια θὰ μοῦ τὰ στείλῃς «ἀπὸ
ταῖνάν» ὡς «χειρόγραφα», γιὰ νὰ πλη-
ρώσῃς λίγα ταχυδρομικά.

Ἐλάθα, *Σμαράγδα Γ. Γ.*, ἐξέτελέσα κι'
εὐχαριστῶ. Πραγματικῶς, πολλοὶ μοῦ πα-
ραπονοῦνται πὺς δὲν ἀκούω πιά ἀπὸ τὸ
Σταθμὸ τοῦ Μπαρι διαπλαστικὰς μεταδό-
σεις. Ἀλλὰ ἐγὼ βέβαια δὲν εὐθύνομαι. Ὅσο
ὁ Σταθμὸς δὲν μὲ εἰδοποιεῖ πὺς ἐπεκτε-
σαν, πρέπει νὰ δημοσιεύω τὴν εἰδοποίησιν
πού ἔχουμε συμφωνήσει. Πέρος μοῦ ἔγρα-
ψε πὺς εἶχαν διακοπῇ προσωρινῶς ἀπὸ
κάποιον ἐμπόδιο καὶ ἐπρόκειτο νὰ ξαναρ-
χίσουν. Ἀλλ' εἶδον ἀπὸ τότε δὲν ἔχω.

Ἡ *Φοίβη*, πρὸςδρος τοῦ Διαπλαστικοῦ.
Συλλόγου «Νεανικὴ Ἀράς», ἔλαυσε πρῶ-
τῃ νὰ δηλώσῃ πὺς εὐχαρίστως λαβαίνει
μέρος στὴν Ἐπιτροπὴ γιὰ τὸ ἄδρος σὸ
Φαίδωνα. Περιμένω κι' ἄλλες δηλώσεις
γιὰ νὰ καταρτίσω τὴν Ἐπιτροπὴ, κι' ἔ-
πειτα θὰ καλέσω τὰ μέλη της σὲ συνε-
δρίσιν, στὸ γραφεῖο μου, γιὰ νὰ ἐκλέ-
ξουν πρόεδρο, γραμματέα καὶ ταμῆα, καὶ
νὰ συσχεθοῦν διὰ τὰ περσιτέρω.

Στὴν ἐφημερίδα «Καθημερινή» τῆς
περασμένης Δευτέρας (14 Φεβρουαρίου)
δημοσιεύθηκε ὁλόκληρη ἡ ἐπιμὴ πού ἔκα-
μα ὁ ἀγαπητὸς μας Τέλλος Ἀργας στὴ
γιορτῇ τῆς Ἐξηκονταετηρίδας μου. Εἶναι
τόσο ὥραια, ὥστε ὅλοι πρέπει νὰ προμη-
θευθῇ τὸ φύλλο ἐκεῖνο τῆς Ἐκαθημερι-

νῆς καὶ νὰ τὴ διαδώσῃ. Θερμότατο καὶ
τιμητικώτατο πρόλογος στὴν ἐπιμὴ ἔγραψε
ἡ διευθύνσιν τῆς ἐφημερίδας, πού τὴν εὐ-
χαριστῶ ἀπ' τὴν καρδιά μου.

Πολλὰ γράμματα ἐφύλαξα πάλι γιὰ τὴν
ἐρχομένην ἐβδομάδα. Ἀς μὴν ἀνησυχῶν
ὅσοι μοῦ ἔγραψαν· θὰ τοὺς ἀπαντήσω.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: (Μὲ πολὺ σύντομῃ
κριτικὴ γιὰτί ἔχουν πάλι μαζεστῇ πλῆ-
θος): «Χριστοῦγεννα» τοῦ *Ταυρομάχου*,
πολὺ ρητορικὸ. — «Ἡ παγωμένη νύχτα»
τοῦ *Μελαχρονίου Διαβολάνη*. Ἀπὸ τὰ συ-
νειθισμένα υπερταρπικά. «Ἡ θεάλλα» καὶ
τὸ «Ὀνειρο» τοῦ *Ρόμπερτ Τάιηλορ*. Ἀ-
τεχνά, γλῶσσας σχολαστικῆς. — «Ἐνῶμες»
τοῦ *Στέφεν*. Γλῶσσα ἀρχαϊζούσα. — «Γιὰ
ἕνα ζευγάρι γυαλιὰ» τῆς *Ἀνεμοζάλης*.
Δείχνει ἐλλειψὴν εἰσαγωγῆς. — «Ὁ πλῆρω-
μένος» τῆς *Πόλεως τῶν Ὀντίων*, πολ-
λὲς περιττολογίες. — «Τὸ κόκκινο τοσκου-
ρι» τοῦ *Ἀνδρου τοῦ Μαῖου*. Στὰ πρω-
τότυπα ἔχεις πολὺ μεγαλῶτερη ἐπιτυχία
ἀπ' ὅτι στίς μεταφράσεις. Γράφει ἀφελῇ
παιδικὰ κομμάτια καὶ μὴν μεγαλοποιέ-
σαι. — «

Ζησιμάτου (έλαδα τή συνδρομή σου κι' ευχαριστώ· σ' ευχαριστεί κι' ο κ. Φαίδων·)
Άγνην Καρδιάν (τό καταλαβαίνω, αλλά οί διαγωνισμοί θά τελείωσαν πιά και περιμένω και τό μεγάλο γράμμα·) **Μάγκαν** (σου τό ανέκρινα καθώς θά είδες· χάρω για τήν απόφασή σου κι' έλπίζω νά μου γράψης συχνά·) **Συνητήρι** (κι' εγώ είμαι πολύ ευχαριστημένη πού έγινες φέτος Διαπласόπουλο· ναι, δέν πειράζει αν δέν θά μπορούς τώρα νά μου γράψης πολύ τακτικά· «έχουμε και καλοκαίρι»·) **Ίόνιον Πέλαγος** (λυόχαρτα έστειλα·) **Κατάσκοπος 33** (τί έκαμε τό τυπογραφικό λάθος! πήγες στό 3 αντί νά πής στό 8·) **Φούλην** (χάρω πολύ πού θά λαβαίνης μέρος και στήν κίνηση· για τόν 'Οδηγό θά μου στείλεις 7 δραχμές· μπορείς νά έσωκλείσης στό γράμμα σου ίσης αξίας ελληνικά γραμματόσημα·) **Μικρόν Βασίλισσαν, Βασίλισσαν Νεφερτίτι** κτλ. κτλ.
Είς όσας έπιστολάς έλαδα μετά τήν 5 **Φεβρουαρίου** θάπαντήσω στό έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 284ου Διαγωνισμού Λύσεων.
 ΑΙ λύσεις του φύλλου τούτου δεκταί μέχρι τής 19 'Απριλίου.

148. Δεξιόγριφος

Με τό πρώτο συμπεραίνεις,
 Τάλλο γεωμετρικό,
 Και τά δυό μαζί τά δένεις,
 Σά νά κάνης μαγικό,
 Και μās δειχνεις έπαρχία
 Στην Ιπποτική 'Ισπανία.

Μύρτα Φλώρη

149. Συλλαβόγριφος

Σχήμα νά κάμης τώρα, λύτε,
 Κανονικό με τό διαβήτη·
 Μ' αν δυό στοιχεία του τάλλάξης,
 Τέρας μπροστά σου θά κοιτάξης,
 Πού ή άγριά του δίωξ θεά
 Δέν πτόησε τόν 'Οδυσσεά.

Λόλυ

150. Μεταγραμματισμός

Του χρόνον ένα δωδέκατο
 'Αν αναγραμματίσης,
 Τών Βαλκανίων γνωστότατο
 Βουνό θά σχηματίσης.

Χιωτοπούλα

151. Μωσαϊκόν

Λέσβος, Σαμοθράκη, Μήλος,
 Νάξος, Άμοργός και Δήλος.
 'Από ένα δίνουν γράμμα
 Κι' έτσι γίνεται τό θάμμα
 'Άλλη μιá νά βγύ άδελφή τους,
 Πού κρυβόταν μεταξύ τους.

Πρόμαχος τής 'Ελευθερίας

152. Δικτυωτόν

* * * * * = Μυθολογικόν Τέρας

* * * * * = 'Αρχάγγελος

* * * * * = 'Οστούν του κρανίου

* * * * * = Είδος άστέρος.

Και καθέτως τά ίδια.

'Αφανής 'Ηρώας

153. Κρυπτογραφικόν

1234567839 = 'Αρχ. αστρονόμος.

23639 = Βιβλίον.

3645227 = Φαγητόν.

438639 = 'Επιδημία.

54189 = Συχνά διαψεύδεται.

65439 = Μουσικόν.

78639 = 'Ορος.

8745639 = Υιός του 'Απόλλωνος.

9589639 = Καταστρεπτικόν.

Συριανός

154. **Μαγική Εικών** άνευ εικόνος
 — Χρηστίνα, Μαίρη, κοιτάξε αυτό
 τό μεγάλο βατόρι.

— Πού νά πηγαίνω;

— Δέν ακούσατε; σάς τό είπα.

Καμπρόν

155. Διπλή Ποικίλη 'Ακροστιχίς

Τό πρώτον γράμμα τής πρώτης τών
 κάτωθι λέξεων, τό δεύτερον τής δευτέ-
 ρας, τό τρίτον τής τρίτης και ούτω κα-
 θεξής, άποτελούν πόλιν τής 'Ισπανίας·
 και πάλιν, τό δεύτερον τής πρώτης, τό
 τρίτον τής δευτέρας, τό τέταρτον τής
 τρίτης και ούτω καθεξής, έξωτικόν
 καρπόν.

1, Εὐαγγελιστής· 2, Θεός τών Ρω-
 μαίων· 3, Πόλις τής 'Ιταλίας· 4, Βαλ-
 κανικόν κράτος· 5, 'Αρχαία πόλις τής
 Σικελίας· 6, Γάλλος κλασσικός ποιητής·
 Πρόμαχος τής 'Ελευθερίας

156. Φωνηεντόλιπον

πς-γρ τ-πλλ-χν-κ-τ-λγ

Ριντιντιν

157. Γρίφος

αρ	τε			
αρ	αρ	τε	τε	ν
αρ	αρ	τε	τε	
αρ		τε		παπ

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλ. 49.

596. "Ατλας-άλας.—597. "Αλγος—"Αρ-
 γος.—598. 'Ο Μανταρίνος, τό μαντα-
 ρίνι.

599

Η

600. Ξεσπα-

Ι Δ Η θώνετε, παι-
 Α Ρ Ι Ο Ν διά. (Λαμβάνο-
 Ε Ν Ν Ο Φ Ω Ν μεν έναλλάξ έν
 Α Ν Τ Ω Ν Υ Μ Ι Α γράμμα από τήν
 αρχήν και έν

άπό τό τέλος).—601. ΚΑΝΙΤΟΣ (άντί,
 νάνος, Τάνιτος, 'Ικόνιον, οίκια, σάνις).
 —602—606. Διά του Ψ. ύψος, ψεύμα,
 Ψαρά, όφης, έπων.—607. ΤΑ ΕΝ ΟΙ-
 ΚΩ ΜΗ ΕΝ ΔΗΜΩ (Τι Μολέων, 'ΑΛΗ-
 θεια, 'ΕΛΕνη, Ν. Νευί, ΟΙΔί-πούς, 'ΙΔΗ,
 ΚίΜων, ΩρΩτός).—608. Φασούλι τό
 φασούλι γεμίζει τό σακκούλι (φρα σ' ου,
 Αητώ, φρα σ' ου, λιγ' έμή, ζήτω σ' α,
 κουλή).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—200]

ΒΑΛΕΝΤΙΝΕ, διαλεχτέ μου φίλε, χίλια
 ευχαριστώ. Άντεύχομαι: 'Ομοίως.

ΛΕΝΑ ΧΑΡΗ

[ΑΗ'—201]

ΒΑΛΕΝΤΙΝΕ, σέ ευχαριστώ. Είσαι κα-
 λός, γι' αυτό τά βλέπεις όλα ώρα α.
 Ευάννα

[ΑΗ'—202]

Πρωτόμηνοντας στήν κίνηση χαιρετώ
 όλους-ες. Άλληλογραφώ με όλους-ες
 και ιδιαίτερα με Ζακυνθούς. Γράψτε:
 Δημήτριον Βλυσμάν, μαθητήν Γυμνασίου,
 Μεσολόγγιον (διά Λιμ.).

Διανοθαλασσίτης

[ΑΗ'—203]

Λωρεττά Γιούγκ, πότε τό ταξίδι για
 τήν Νεάπολιν; Μήπως έμπαταθώ;!

Δούξ 'Οπλιγκαντώ

[ΑΗ'—204]

Άλληλογραφώ, ανταλλάσσω Μ. Μυστι-
 κά με Διαπласόπουλα-ες 12—16 έτών.
 Γράψατε: Σούσαν Άννα, Φωκίωνος Νέγρη
 44, 'Αθήνας. **Μικρούλα Τραλαλά**

[ΑΗ'—205]

Ανταλλάσσω τετραδιάκια με Διαπласό-
 πουλα-ες 12—15 έτών. Δίσις: Μάρω
 Δημητριάδου, 'Τακίνθου, 5 'Αθήναι, διά:
Κυψελιωτάκι

[ΑΗ'—206]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ-ΕΣ. Άλληλογραφώ,
 ανταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δίσις: Ζωήν
 Θεοδοσίου. Διά Ζ. Συνοικισμός 121. **Σύρος**
Μέφιτος

[ΑΗ'—207]

Μιμόζα: Χαίρε ύψος ευσεβήρτητον!...
 Κλό-Κλό: Χαίρε βάθος άμέτρητον!...
 —ΕΥΑ Κολοκοτσά, τί γίνεται ό άπολε-
 σθείς 'Αδάμ; **Μέφιτος**

[ΑΗ'—208]

Με τό νέον έτος χαιρετώ όλον τόν Δια-
 πласόκοσμον, Άλληλογραφώ και
 ανταλλάσσω τετραδιάκια με όλους-ες. Νά
 περιμένω άπάντησι; Δίσις: Γ. Πουσκού-
 ρην, δόξ Ζυμβρακάκη 9—Β, Κομοτινήν,
 διά **'Ατρόμητον Καβαλλάρην**

[ΑΗ'—209]

Κοκκινσοκουφίτσα, για πότε ό σὺλ-
 λογος; Τί νέα; ΓΙΝΟΣ ΒΟΥΓΑΣ

[ΑΗ'—210]

Τηλεγράφημα: 'Αναγγέλλω έκτέλεσιν
 τών: Γκάλικα—Θεοφάνης, Σεληνιώτι-
 κος 'Ορίζων—Σεληνιώτης, Μαγμμένο Βα-
 σιλόπουλο—Παγκράτης. Στόπ.

'Ιστορική Βασίλισσα

[ΑΗ'—211]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δίσις: Πό-
 πη Σακελλαρίου, Δαφνιόμνη 12, 'Α-
 θήναι. **'Ελληνίς**

[ΑΗ'—212]

Βερόνικε, γιατί δέν άπαντās; Μήπως
 είσαι σέ ταξίδι;

Ολιμμένη Μελωδία

[ΑΗ'—213]

Διαπласόπουλα-ες, πολύ θά με ευχαρι-
 στούσε ένα σας τετραδιάκι. Στείλατε:
 Κυρίαν Χριστοφόρου Ζαφειράκη, διά:

Ολιμμένη Μελωδία

[ΑΗ'—214]

Ανοικτόκαρδοι, ξέρω καλά πόσους ψή-
 φους θά λάβω για τό Δημοψήφισμα.
 Προσέξτε λοιπόν, Συριανέ, τί γίνεται;
 Χάλας μήπως τό ταχυδρομείο στήν Συ-
 ρο;

Εύάννα

[ΑΗ'—215]

Εύάννα, οί διάφορες σκηές ζηλοτυπίας
 σου δόλωσαν συντελούν εις τήν **αλλοίωσιν**
βαθέων συναισθημάτων. Δέν συμφωνείς
 άπολύτως, καλή μου; **Δεϋλά**

[ΑΗ'—216]

Αξιαντέ καμένη, πρόσχε, γιατί άπ-
 τά πολλά σου γράμματα κι' εγώ κι' ή
 Χρυσού α θά καταντήσουμε μυωπικές.

Δεϋλά

[ΑΗ'—217]

Συνεχίζεται με άπτυχία ό [ΑΗ'—129]
διαγωνισμός. Περιμένουμε και από
 Μυστηριώδεις Κατασκόπους, Άνοικτοκάρ-
 δους, Ευάνναν, Φαίδην και από όλα τά
 διαπласόπουλα τής Κωνσταντινουπόλεως.
«ΣΤΑΛΟΤΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΜΗ ΑΝΗΜΟΝΕΙΤΕ πός κάθε παραγγελία σας
 για νά έκτελείται έμέσως, πρέπει νά συνοδεύε-
 ται και με μιá τυπωμένη ταίνια, άπ' αυτές με τίς
 όποιες σας στέλνουμε κάθε έβδομάδα τό φύλλο.